

Зміст

Знову ви зі своєю політикою	3
Ідеологія чи як Ленін крав яблука у чужому саду	36
Ідеологія «русский мир» або «не брат ты мне, гнида черножопая»	44
Ідеологія «русский мир» або стаття у Путіна, але не в Гаазі.....	55
У чому абсурд політики?.....	95
Політик, політика, політичний менеджмент та пес Сірко.....	126
Нова пральна машина – політичний менеджмент.....	152
Я знаю, що нічого не знаю	171
Виберіть мене, я бачив Бога!	187
Заклучення як заключення Мадуро.....	210
Перелік цікавих книг та посилань, які навряд хто перегляне	229

Знову ви зі своєю політикою

Кажуть, психіатру потрібен його білий халат лише з однієї мети: щоб визначати для себе, де він на робочому місці серед пацієнтів, а де серед так званих «нормальних» у звичайному житті. Те, що з людиною щось не так, стало зрозуміло ще при її першому народженні: *«Безкорисне створіння»*, – сказав Бог на шостий день утворення світу, і весь наступний провів у розпачі. Людина залишається єдиною істотою на планеті Земля, яка здатна вбивати собі подібного заради чийогось схвалення зі сторони. Інша тварина також може перегризи горло представнику свого виду. Але зробить це заради спарювання, домінування та утримання влади. І тільки людина усвідомлено пустить кров своєму ближньому, аби лише якийсь глядач висловив йому свій геспет. Спітнілий лоб одразу ж заблищить доблестю в нього. Але на смак, наче піт марнославства. Згадайте біблійну історію як Каїн загнав перо під ребро Авелю по саме держальце, з доволі популярною серед людей метою – бути ближчим до Бога. Мені здається, «каїнова печать» як ніколи дуже виразно спостерігається і в наш час, коли у Східній Європі у п'яному екстазі танцює на кістках війна. Адже як ще пояснити поведінку старого матоїда в Кремлі, у якого і влада, і природні ресурси, і навіть коханка на тридцять років за нього молодша?!

Згадаємо ще його швейцарський годинник марки Patek Philippe, про який може лише мріяти той висушений часом дід, якому 9 травня він завжди публічно тисне руку. «Чого ж тобі дурень не вистачає в цьому житті?». Старий банально потребує схвалення зі сторони щодо особистого існування. Власних очей йому для цього замало.

Практично чотири роки тому 24-го лютого, рано вранці Російська Федерація заповнила небо над Україною густим чорним димом від вибухів ракет та артилерійських снарядів. Чотири роки тому лапоть російського солдата знову переступив кордон свого сусіда. Цього разу вже з наміром повністю підкорити його своїй імперській волі. Однак, не поспішайте називати це політикою. Ревіння автоматної черги і свист падаючих ракет – це лише низка жажливих подій навколо нас з вами. Все це безумство стало політикою рівно в той момент, коли на тлі повномасштабного вторгнення в Україну, набравшись сміливості заговорила голова Кремля. *«Мною прийнято рішення о проведенні спеціальної военной операции. Ее цель – защита людей, которые в течение восьми лет подвергаются издевательствам, геноциду со стороны киевского режима»*, – сказала того дня ця запліснявіла лисина з мертво прикутими руками до столу.

І саме з цього моменту починається політика, тому що вторгнення в Україну тепер має конкретне публічне ім'я. Сам по собі постріл із рушниці, ще не є політикою. Політика – це не події і не послідовність певних дій в одному векторі руху. Це імена публічних людей, що ховаються під тими чи іншими подіями. Будь-яка подія у світі політики без конкретних імен наразі немислима. Це все одно що порцелянова чашка крупнолистового чаю на столі британця без молока.

Якщо вірити календарю, то сьогодні 26.11.2025 і на моїх годинниках практично 23:00. Не до сну. Зайнятись би чимось більш дієвим, але відкриваю стрічку новин. Перше, що впадає в око на офіційному медіаканалі інформаційного агентства «Уніан»: *«Стрільба біля Білого дому у Вашингтоні. Поранено двох службовців нацгвардії США»*. Що ж, маємо подію. Подія, що може привернути увагу читача або глядача. Але тут ще немає політики. Спостерігаємо зухвалий кримінал, але це ж ніяка не політика. Зараз ми маємо справу лише з подією, яку до ранку багато хто з нас викине з голови. Одні скажуть: *Ну стріляли так стріляли. У мене на районі в Бронксі так щодня*. А інші: *«Страшно стало жити. Дуже шкода потерпілих. Сподіваюся, що поліцейські спіймають нападника та покарають по закону»*.

Подія, на відміну від політики, має короткий в часі вплив на перцепцію людей. А головне, **сама по собі подія не може як політика масово закликати до чогось, що потрібно зробити спільно в найближчому майбутньому**. Будь-яка подія, якою жахливою чи навпаки, приємною вона б не була, залишить у нашій пам'яті лише свій окремий слід. І цей слід згодом зникне під натиском сотні інших. Політика ж навпаки, закликає нас постійно повертатися до нього. Вона здійснює «інтенційну (обмірковану) фіксацію» на конкретній події, надаючи їй певне емоційне забарвлення та сенс. Тому стрілянина біля Білого дому у Вашингтоні, поки що, це лише подія і не більше того.

Оновлюємо стрічку новин. Дивимось, що відбувається далі: президент США Д. Трамп публікує у власній соціальної мережі «Truth Social» допис про стрілянину біля Білого дому. Він не просто коментує та називає стрільця «твариною». Але він і закликає до чіткої дії: *«Animal that shot two National Guardsmen... will pay a very steep*

price», – пише Трамп. І ось із цього моменту починається політика, оскільки у даній події в медіапросторі з'явилося публічне ім'я. І це не імена жертв. Не ім'я нападника. Дональд Трамп – персона, з якою люди тепер асоціюватимуть і знатимуть, як інтерпретувати дану трагедію. Відбудиться так званий ефект праймінга в політичному контексті через особистий імідж Трампа. Який політичний образ у Трампа – так його послідовники і трактуватимуть цю подію після того, як він її озвучив.

Слідом за Трампом висловився і губернатор штату Західна Вірджинія Патрік Моррісі. Незабаром і голова Пентагону Піт Гегсет назве цифру у 500 військовослужбовців Нацгвардії США, яких спрямують на додатковий захист Білого дому. Причому, почне він зі слів: «**President Donald Trump has asked for 500 more National Guard troops to be deployed to Washington, DC**». Але вся ця ланцюгова реакція почалася з голосу Д. Трампа і, тепер усі подальші події щодо даного кейсу обертаються навколо нього. Не довкола жертв і самого стрільця. А в центрі уваги (аперцептивно) народних мас буде 47-й президент США, оскільки ми вже маємо справу не з фактичністю події: «Що сталося?», а політикою: «*Сталося ось що! І тепер слухайте, що нам з цим тепер робити!*». Поціновувач бургеркології і PhD з кокакології Д. Трамп, відразу починає інтерпретувати цю подію виключно як проблему питання з незаконною міграцією до США. Подальше розслідування приводить нас до Афганістану, звідки родом сам нападник. Американці більше не обговорюють стрілянину у Вашингтоні, до прикладу, як проблему поширення незареєстрованої вогнепальної зброї чи релігійний екстремістський фанатизм. Тепер кожен обговорює оновлену міграційну політику Трампа, роблячи це свідомо чи ні.

А чи мусолили б громадяни США проблеми з міграції і без заяв Трампа після цієї жахливої події? Цілком можливо. Але недовго, менш масово і без ентузіазму. Як я вже казав раніше, на один слід у нашій з вами пам'яті щодня нашаровується сотня інших. І лише якийсь лідер стимулює нас постійно повертатися до того виокремленого ним самим сліду, щоб направляти кожного з нас туди, куди йому треба. Це як щорічна Різдвяна меса від Папи Римського, тобто ритуал-нагадування про подію двохтисячної давнини.

Насправді ні для кого не є секретом, що Трамп усіма клітинами свого постійно засмаглого тіла, суб'єктивно люто ненавидить мігрантів. Причому, не тільки в США, але й в Євросоюзі, через що його люблять усі європейські праві популісти. На риториці боротьби із законною чи не зовсім міграцією, він влетів у крісло президента і в 2017 р., і в 2024р., будуючи при цьому «Велику Трампівську стіну» на кордоні з Мексикою. Люди з консервативними цінностями, звичайно ж, що його дивака в цьому усіляко підтримують. Тому стрілянина біля Білого дому одразу з його вуст переросла в посилення міграційної політики. Без аналітики. Без експертно-наукового обговорення. Без публічних дискусій. Просто тупо в той же день, це якимось дивом стало імперативом: *«В США слабка політика міграції»*, – наче це йому сам Бог зранку прислав у месенджер повідомлення. Однак, що буде, якщо ми оголимо лише реальні факти навколо цієї події?! Давайте цього разу послухаємо не «гарного хлопака» з червоною краваткою за трибуною, а голос науки та об'єктивність.

Отже, у нас є PNAS (Proceedings of the National Academy of Sciences) – це один з провідних наукових журналів США. І так вже збіглися зірки на небі, що PNAS публікує наукове дослідження на цікаву для нас тему:

«Comparing crime rates between undocumented immigrants, legal immigrants, and native-born US citizens in Texas». Тобто у штаті Техас порівнюється рівень криміналу між законними мігрантами, незаконними та самими громадянами США. Автори цієї наукової статті роблять наступний висновок: *«We make use of uniquely comprehensive arrest data from the Texas Department of Public Safety to compare the criminality of undocumented immigrants to legal immigrants and native-born US citizens between 2012 and 2018. **We find that undocumented immigrants have substantially lower crime rates than native-born citizens and legal immigrants across a range of felony offenses.** Relative to undocumented immigrants, US-born citizens are over 2 times more likely to be arrested for violent crimes, 2.5 times more likely to be arrested for drug crimes, and over 4 times more likely to be arrested for property crimes. In addition, the proportion of arrests involving undocumented immigrants in Texas was relatively stable or decreasing over this period»* [1]. Як бачимо, залежно від виду злочину, громадяни з паспортом United States of America, щонайменше в два, а то й у чотири рази вчиняють частіше злочини, ніж незаконні мігранти.

І справа тут не в тому, що якимось казковим дивом тільки до штату Техас потрапляють законослухняні мігранти. У статті, опублікованій у журналі «American Economic Review: Insights», автори: Ran Abramitzky, Leah Boustan, Elisa Jácome, Santiago Pérez, Juan David Torres вперше представили всеосяжну картину рівня ув'язнення іммігрантів під варту за понад 150 років історії США (з 1870 по 2020 рік). Їхні висновки також демонструють той факт, що громадяни з паспортом США вдвічі частіше скоюють злочини, аніж самі мігранти. До 2019 року частка чоло-

віків, що народилися в США, які потрапляли до в'язниці, становила близько 3000 на 100 000 осіб, тоді як частка іммігрантів залишалася нижчою за 1500 на 100 000 осіб [2].

Отже, Д. Трамп дав скоріше суб'єктивну інтерпретацію недавньої стрілянини біля Білого дому. Я розумію, що дана подія *de facto* має політичний характер, і одним сезоном цей серіал точно не обійдеться. Тим не менш, навіщо тоді карати всі інші країни? Якщо стрілець з Афганістану і доведено, що його політично-релігійний мотив ґрунтується на зв'язках з талібами, то при чому тут мешканці М'янми чи Нігер?! Навіщо і їм забороняти в'їзд до своєї країни?! Бо потрібен був привід. Трамп і його команда давно хотіли якось легітимно відхреститися від всіх недружніх до США країн. Але зробити це не як акт агресії, а як самозахист. Тому вони і використали криваву подію біля Білого дома як привід для посилення міграційної політики. Будьте впевнені, якби не цей виходець з Афганістану, будь-яка інша насильницька подія, де фігурував би мігрант, принесла б точно такий же результат. Можливо, з політичної точки зору цей крок виправданий. Все ж таки, політика – це бруд заради чистоти. Але через це і серед громадян США формується неправильне уявлення про зовнішній світ. Так народжується шовінізм, якщо цим довго зловживати.

Тепер ви уявляєте собі, як кардинально змінюється перебіг життя та розвиток самої держави від однієї лише людини та її інтерпретації тієї чи іншої події?! Без сумніву, що оточення Трампа само підливає масло щодо жорсткої міграційної політики. Тому подібні рішення ухвалюються не одним лише рудим Дональдом, а в димній компанії декількох дорогих сигар кубинського бренду Cohiba. Проте, хто ставить свій підпис на папе-

рі? Хто несе відповідальність за прийняте ним рішення? Трампом можуть маніпулювати фінансово-промислові групи, але це не міняє того факту, що останнє слово завжди за ним. Вся влада в його руках. Адже головний козир Трампа – вагома підтримка населення США. Прибрати його – це все одно що знищити популярний бренд своєї компанії, нехай все інше і залишиться як є. Але дивлячись на цю персону, на цей нарцисизм та страх самотності, скоріш за все більшість рішень ініціюються саме ним одним. А хто знає, може тим самим Трамп не впустив до себе нового Ейнштейна, Теслу, Фромма, поета Бродського або того ж Ілона Маска, людину, яка допомогла Трампу перемогти на президентських виборах у 2024 році. Всі ці люди теж були колись мігрантами. І саме завдяки їм країна США стала більш успішнішою.

Чого не зрозуміє практично будь-який європеець, безтурботно вигулюючи на зеленому лужку свого сопливого мопса, то це те, чому українці свій день починають не з кави, а стрічки новин. *«Ви не втомилися від політики?»*, – запитують вони нас. *«Ми втомилися від імен»*, – відповімо ми, бо не політика фруструє нас і вганяє у стан дисфорії, депресії, агресії, апатії та чорт його знає, чого там ще. Щоранку наш напівсонний погляд, після чергової масованої нічної атаки РФ, фокусується не стільки на подіях, скільки на заявах від конкретних публічних персон. *«А що там нове викинув Трамп?»*; *«А як Путін прокоментував крайню заяву Зеленського про мирні переговори?»*; *«Макрон розлучатиметься зі своєю дружиною чи ні після того ляпаса на очах усього світу?»*. Сама подія може викликати у нас, як мінімум почуття ненависті чи співчуття. Згодом і воно згасне подібно до будь-якої палаючої свічки. Але ім'я політика, яке привласнило собі ту

чи іншу подію, змушує нас бачити в ній щось більше ніж те, що здається нам на перший погляд.

«Сьогодні жодна розсудлива людина не підпише документ про поступки території. Поки Зеленський президент, ніхто не повинен розраховувати на те, що ми поступимося територією», – заявив нещодавно голова Офісу Президента України А. Єрмак в інтерв'ю журналісту «The Atlantic» Саймону Шустеру. Дана заява Єрмака – це подія. Тобто якийсь чиновник зробив якусь гучну публічну заяву (інформаційна кампанія). Політикою ця подія стала після того, як пролунало ім'я – Зеленський. Пам'ятаєте, як нещодавно Піт Гегсет теж у своїй заяві про стрілянина біля Білого дому згадав Д. Трампа? Тут практично аналогічна їй історія. Єрмак міг би не згадувати Зеленського. Тоді воно мало б звучати так: *«Поки я голова ОПУ, територіальних поступок не буде. Ми не продовжуємо, а посилюємо нашу боротьбу. Я зроблю все для цього і весь український народ зі мною».* І прозвучати воно мало б тоді на тлі конкретної події, на кшталт переговорів між РФ та США щодо закінчення війни в Україні. Саме в такій риторичній фокусівці Єрмак би фокусував наш погляд на події, що вже відбулася (мирні переговори між РФ і США щодо України), даючи їй власну інтерпретацію і, роблячи з неї вектор руху народних мас у майбутне.

Журналісти висвітлюють події, а політики дають їм сенс та вектор руху для народних мас. Власне, так і народжується політика. Події можуть передувати політиці, як і навпаки. Наприклад, побиття у Києві представниками нетверезого правопорядку студентів на Майдані Незалежності під час мирного протесту у листопаді 2013 р. – це подія. Подія, що передувала новій політичній зближенню України з Євросоюзом. Але для Росії вона пе-

редувала політиці подальшого військового вторгнення в Україну. У свою чергу, 1991 рік та розвал Совка – це політика (прозахідні реформи Горбачова; референдуми та мітинги про незалежність країн учасниць СРСР), що передувала самій події – день припинення існування СРСР. Після розпаду «червоних піонерів», політика радянського комунізму у країнах СНД залишилася лише у підручниках з історії. Або в головах деяких одноклітинних створінь, які, на жаль, навіть навчилися говорити людською мовою.

Важливо також, щоб події та політика постійно доповнювали одне одного. Інакше залишаться лише події, але зникне політика. Вторгненню РФ в Україну передувала політика кремлівської пропаганди (висвітлення провокаційних подій). Проте варто зараз замовкнути сивій голові з Кремля і його посіпакам, як залишаться лише події на кшталт мародерства та безпричинної стрілянини зі сторони російського солдата на теренах української землі. Без політики довго стріляти російський Іван не зможе. Адже пропаде сенс і ціль, навіщо все це. Не буде гарантій, що тебе хтось захистить як в церкві, так і перед цивільними за те, що ти вбиваєш та грабуєш людей. Тобто страх, що вдома на тебе будуть дивитися як на вбивцю та злочинця. Без політики російський солдат буде наданий лише самому собі. А це призведе до роз'єднаності та анархії, через що розбіжяться як миші по різних кутках і вся російська армія.

Взагалі, а як діє пропаганда в контексті нашого питання? Першочергово треба знищити політику ворога в головах своєї аудиторії, щоб залишилися лише події: *«Десять лет бендеровцы бомбили Донбасс!»*. Тобто виокремити і зробити детальний вигаданий опис масових розстрілів, вбивств, катувань тощо. А далі надати

цим подіям власну авторитетну інтерпретацію заради їх легітимізації: *«Бомбили, потому что хотят уничтожить нас русских. Донбасс – это наши русские братья!»*. Отже, спочатку треба виокремити просто саму подію від політики (інтерпретації) ворога, а потім надати їй власну інтерпретацію вже вустами свого лідера. Це треба для легітимізації, щоб маси сліпо повірили, бо говорить головний авторитет країни. *«Распятый мальчик в трусиках злыми бендеровцами»* – це вигадана подія, яка стала політикою через російську інтерпретацію. Тому що без подібної інтерпретації, глядач або читач сприймав би це лише як подію – військовий злочин. Але Кремль завжди намагається створити образ незалежної України, як екзистенційного ворога для Росії. Тому він і вигадав цю подію, щоб вичавити з неї саме політику: *«Распяли бедолагу, ибо хохлы хотят уничтожить всех нас»*.

Нинішній Захід, зокрема, США дуже побоюються поразки Росії. Американці розуміють: якщо Україна перемаже, то на Росії пропаде політика (повалення культу особистості Путіна), і залишаться лише події. Події аналогічні тим, які відбувалися тут у лихі дев'яності, де кожен міг відірвати свій шматок пирога, вистачило б тільки 7,62 мм патронів та людей в спортивних костюмах. Отже, поразка РФ – це політика, що передуватиме таким подіям як: анархія та аномія. Подібний стан речей лякає Захід. Незрозуміло, хто привласнить собі ядерну зброю, яка розкидана по всій Росії як іграшки в дитячій кімнаті. Тому що після цих подій може виникнути вже нова політика, коли новообраний лідер із етнічної меншини заявить про створення власного суверенітету. Наприклад, ті самі татари. Адже може так статися, що щасливий білет випаде саме їм, і тепер вони мають свою ядерну палицю.

І справа не в татарах, а у будь-якому іншому етносі. Усі бояться побачити ще одну Північну Корею, де біля керма чихуахуа з урановим нашийником. Тож ми бачимо, як політика перетікає в низку хаотичних подій, а потім повертається назад у політику. І все це завдяки нівелюванню одного імені (політичного лідера) та заміни його на інше.

Коли політик озвучує якусь подію, йому важливо зробити все можливе, щоб утримати увагу свого послідовника. Політики часто сакралізують ті чи інші події, надаючи їм певного релігійного відтінку. Політикам також важливо у своїх промовах робити «погляд у майбутнє», щоб народ розумів, яка вона, і де їхня та бажана «Земля обітована». По Гайдеггеру, це темпоральність буття, а саме – буття-майбутнє. Будь-який журналіст вам лише сухо розповість, що сталося чи відбувається тут і зараз. Якийсь експерт чи вчений з густою рослинністю на обличчі, зробить детальний науковий прогноз, до чого призведе та чи інша подія. І лише політик не тільки скаже, що за чортівня тут відбувається, і не тільки зробить прогноз, куди все це котиться. Але він і здійснить заклик, масовий заклик, куди має держава тепер рухатися під його командуванням. Науковець також зробить заклик, типу: *«Не корміть пінгвінів чіпсами в Антарктиді, бо їм потім зле. А це пришвидшує танення льодовиків»*. Проте різниця заклику науковця від заклику політичної особи – систематичність повернення до одних і тих самих подій (наративів до них), з яких випливає позиціонування себе як авторитетного поводиря, щоб вести за собою народні маси до конкретного «ідеального майбутнього усієї держави». Політика – це ім'я. Без імені, на жаль, ні зараз, ні раніше немає політики.

Я часто чую фразу: *«Я не дивлюся новини, тому що я ненавиджу політику»*. Але люди, як їм це властиво, по-

миляються в подібних твердженнях. Насправді вони ненавидять імена людей, які привласнюють собі ті чи інші події. Політика обертається не навколо якоїсь події. Але винятково навколо імен. У цьому вся трагедія. Перестрілка біля Білого дому переросла в жорстку міграційну політику США, тому що ця подія має ім'я – Donald John Trump. Для американців ця трагедія раптом стала міграційною особистою політикою Трампа. Це виглядає так, наче вам постукали в двері сусіди та сказали: *«Ми тут вирішили, що для покращення дихання нам необхідно позбутися вашого дизельного старого Фольксвагена. Тому вибачте за цей шум, бо ми розбираємо ваше авто. Щасливого Різдва!»*. А що при такій події зробив би попередник Трампа Д. Байден? Навряд чи старий Джо посилив би міграційні заходи проти жителів усіх країн третього світу. До прикладу, Адміністрація президента США Джо Байдена 19 серпня 2024 року відкрила програму умовно-дострокового звільнення для подружжя та прийомних дітей громадян США, дозволяючи їм подавати документи для отримання права на законне постійне проживання, не залишаючи країни, й уникаючи у такий спосіб можливої заборони на повторний в'їзд до США [3].

А тепер уявіть собі весь цей сюрреалізм у світі людей: одна подія може мати категорично різні наслідки для людства, залежно від того, чиє ім'я вона в собі носить. Чекайте-но... чую цокання злих язиків і невдоволене моргання мудрих лобів. Пані та панове! Я чудово розумію, на те вона і Адміністрація президента США Байдена, що це справа усієї його команди, а не одного лише сонливого Джо. Не потрібно мені зайвий раз нагадувати, що таке демократія. Разом з тим, я пропоную дивитися на речі тверезими очима, а не як Фрейд на міф про Едіпа з якоюсь сахарною

пудрою на кінчику свого носа. Демократія – це не свобода. Але це свобода вибору. І, на жаль, de facto вибору не «чого», а «кого». Народні маси першочергово обирають собі легітимного представника влади, тобто персону. Їм практично байдуже, хто там буде в його команді, адже вся їхня увага прикута до самої постаті майбутнього президента чи депутата, чи іншого обраного ними представника публічної влади. Саме з нього вони будуть питати за усі провали та негаразди в країні, а не з його команди. І саме його хвалити за успіх. Рейтинг цієї команди прямопропорційно залежить від рейтингу самого їх лідера.

Щось подібне трапилося на президентських та парламентських виборах в Україні 2019 року; українські громадяни масово обрали собі президента В. Зеленського, після чого в парламент пройшла як монобільшість його власна партія «Слуга народу». De facto після того, як був обраний Зеленський президентом, громадян мало хвилювало питання, кого обирати в народні депутати України. Адже вибір очевидний – всіх тих, хто ходить не під небом, а під брендом їх основного вибору – В. Зеленський. Я про це так впевнено кажу, так як не думаю, що люди свідомо обирали собі в народні депутати не професійних політиків, а кумедних акторів, підприємців та юристів, які майже усі мають тісні зв'язки до персони Зеленського. Команда українського аналітичного порталу «Слово і діло» одразу вивчила це питання і дала наступну інформацію: *«від “Слуги народу” до Ради пройшли 98 підприємців, 40 юристів та адвокатів, 23 викладача, 18 керівників підприємств та їхніх заступників, 11 громадських діячів, 10 помічників посадових осіб, 9 журналістів, 7 економістів, фінансистів і бухгалтерів, 2 політологи, 6 лікарів. Крім того, є спортсмени, піарники, військові, правоохо-*

ронець, дипломат, прокурори, науковці, дизайнери, фотограф, сценарист, режисер, продюсери» [4].

Звичайно, що будь-який президент може бути лише лялькою в руках своєї команди, що часто відбувається при олігархії фінансово-промислових груп. Ми про це вже згадували раніше. Але повторюсь, навіть з номінальним президентом, всі ці «масони-підприємці» від нього прямо залежать. Тому що він або вона були обрані народом. Це означає, що саме його слово має вагу у публічному медіа-просторі. Обраний лідер – це бренд усієї його політичної команди. Вони заручники свого бренду. Компанія Apple ніколи не змінить свій бренд, тому що люди здебільшого купують саме його, а не їх товар. Можна довго сперечатися, хто в команді президента справжній папа, як це було у випадку з Бушем-молодшим та Діком Чейні. Але все буде впирається лише в те, що бачать маси перед власним носом. Точніше, чого прагнуть бачити – сильного лідера країни.

Тому, якщо в тебе шалена підтримка населення, то тобі ніхто не дає команди чи ультиматуми з погрозами зверху, а лише спонукають та мило просять. В іншому випадку, так, тебе дійсно можуть замінити кимось, хто більш затребуваний народом. Тому так і вийшло, що після повномасштабного вторгнення РФ, рейтинг Зеленського знову зріс як Вавилонська вежа, а парламентсько-президентська республіка *de facto* перетворилася на президентсько-парламентську. Парламент України після цього швидко втратив свою суб'єктність, які б товстосуми та політичні динозаври там не з'являлися на засіданні, з метою підзарядити свої айфони. Адже лєвова частина населення України воліє йти лише за Зеленським.

Якби ми розглядали не демократичну субстанціональність, а диктатуру, то такий «бренд» не дуже хвилював

би усю команду, як це відбувалося у Совку з Компартією: *«Поставимо того, кого забажаємо. Все рівно народ схаває»*. Але ж ми наразі говоримо про демократію. А це вже загроза виникнення масових невдовольень та мітингів. Народ бажає вірити, що всім керує сильна рука обраного ними лідера. Тому будь-яка політична команда має струшувати пил зі свого лідера, що зараз і робить Джей Ді Венс та Марко Рубіо щодо Трампа. Адже без нього, всі ці діди з їх мільярдами в тіні – це ніщо і народ винесе їх на вилах як це було під час Славної революції в Англії, Великої французької революції або Ісламської революції в Ірані. Народ потребує конкретне політичне обличчя. Їм так простіше сприймати політику. Тому капризи або погляди лише однієї персони при владі мають найбільшу силу. Навіть якщо її спонсори – це фінансово-промислові групи. Як виняток, це лише інертні депутати, президенти чи прем'єр-міністри, яких до влади просунули фінансово-політичні клани і, у яких немає власних політичних амбіцій та поглядів. До речі, горе-президент України В. Янукович саме такою інертною політичною істотою і був, виконуючи лише накази або Кремля, або місцевих олігархів.

Багато сучасних мудрих лобів заявляють, що політика – це складний політичний процес, у якому беруть участь чиновники, політики і самі громадяни будь-якої суверенної держави. Може воно й так. Хоча ні. Не так. Весь цей перерахований, як говорив Вебер, бюрократичний апарат – це вже політичний менеджмент. Але це не є політикою. Коли ми відкриємо стрічку новин і там буде щось на кшталт: *«Парламент вже третю поспіль добу думає, як підвищити прожитковий мінімум до 7%. Науково-економічна експертиза не дає прогнозу, що парламентарям вдасться вийти за цифру 6%. Дебати всіх*